

Comentariul operei Scaunele de Eugen Ionescu - partea a doua

Pe insula lor, in blocul unde batranul nu este decat un biet portar urmeaza sa vie invitatii care vor primi mesajul. Cu cat se apropie sosirea oaspetilor cu atat mai mult incepe sa pluteasca in aer o amenintare dublata de spaima. Batranii continua sa vorbeasca despre vreme, despre un oras Paris de care nu se mai stie nimic, vorbesc dar nu comunica, nu mai pot si batranul striga "Ah! mi-e asa de greu sa spun ce vreau... Trebuie sa spun totul". Ar vrea sa spuna totul, sa transmita "mesajul" lumii animale, vegetale, obiectuale si umane.

A chemat aici ca intr-o arca a lui Noe reprezentantii tuturor regnurilor si obiectelor. La auzul soneriei, speriasi putin, constienti ca nu pot da inapoi, cei doi intra in joc. Agresiunea incepe prin sosirea musafirilor invizibili si a scaunelor vizibile. Totul e exagerat caricatural, penibil, fara finete. Batrana se tanguie in fata "prezentei acestor absente".

E nevoie de multe gesturi, aproape de o pantomima pentru a crea acest gol al realitatii, gol ce coordoneaza. Foarte curand, datorita insistentei agresoare, personajele ajung la panica, la perplexitate, gesticulatia inlocuind cuvintele. Spectacolul se desfasoara tot mai pregnant in fata noastra Batrana e acum un mecanism care aduce scaune continuu. Soneria nu mai contenește. Batranul nu e altceva decat un dirijor de circulatie. Astfel se creeaza absenta prin opozitia unor prezente. La sosirea imparatului cei doi sunt fericiti, dar si coplesiti de eveniment.

In viata lor anodina evenimentul acesta este atat de socant incat isi pierde si ultima farama de identitate. Amestecati printre oamenii invizibili si scaune, protagonistii nici nu stiu daca imparatul i-a vazut. Ei sunt fericiti ca in sfarsit mesajul va fi ascultat de imparat odata ce va sosi oratorul. Oratorul soseste si spre surprinderea spectatorului el e cel care da autografe. E aici un transfer de personalitate, dar pentru batrani nu mai are importanta. E momentul cel mai inaltator din viata lor marunta si, ca la un semn se arunca pe fereastra in mare pierind in momentul cand mesajul va fi transmis prin orator.

Oratorul insa e surdo-mut si nu poate scoate decat niste sunete greu de innodat si scrisul e greu, se intelege doar "Adio apa". Oratorul pleaca. Mesajul ramane un ideal de neatins. Singurele lucruri pe care le-au comunicat in miscarea lor cei doi batrani, au fost lucruri comune, amintiri, povesti plictisitoare.

Acum, dupa disparitia tuturor se aud multa vreme murmure, zgomotele apei si ale vantului ca si cum ar veni din nimic.

Personajele Scaunelor au o viata banala cu reactii identice cu ale omului comun, delasatoare, apatice, slabe. Ei nu reusesc sa realizeze constiinta unor eroi tragici.

Problema necomunicarii este data de limbajul ionescian, limbaj care ne comunica

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

incomunicabilitatea. Tragedia limbajului ajunge pana la delir, un delir verbal, aberant si plin de nonsensuri care poate continua la infinit.

Limbajul nu mai scoate in evidenta trasaturile cuiva anume ci el se dezvolta in sine peste personaje si peste actiune.

Deznodamantul piesei este monstruos. Necomunicarea, antimesajul triumfa ignorand personajele, desfiintandu-le. E un deznodamant tragi-comic care sfarseste ca bombardamentul de franturi de limbaj susceptibile de a provoca orice act aberant.

Scaunele este una din primele piese ale lui Eugen Ionescu.

Ea face parte din piesele scurte care au provocat atatea controverse si care incet incet s-a impus in galeria teatrului universal, teatrul fiind pentru Eugen Ionescu locul privilegiat unde nimic nu se petrece.

Scaunele este piesa vidului ontologic, a absentei definitive, Eugen Ionescu exprimand absenta, irealitatea realului, remuscarile, regretele, haosul original.